

Reakce Guillaume Fayeho po přečtení recenze Jakuba Horňáčka.

Autor: Adam Berčík

Dne 9. července vyšla v příloze Lidových novin recenze na knihu Guillaume Fayeho *Proč bojujeme*, sepsaná historikem umění a architektury profesorem PhDr. Pavlem Kalinou PhD. – reakce české nové levice na sebe nenechala dlouho čekat, a tak 18. 7. vychází na webu A2larm článek *Chvilka estrádního fašismu na stránkách Lidových novin* od Jakuba Horňáčka.

Hned úvodem Horňáček naznačuje, že kniha byla recenzována jen „pro nedostatek podnětů“ v okurkové sezóně. Proč ale reaguje na knihu, která byla recenzována „jen pro nedostatek podnětů v okurkové sezóně“ – to už nám opomněl objasnit. Tedy kniha. Podle Horňáčka jde o pamflet. Osobně si pod pojmem pamflet představuji trochu něco jiného než knihu o 277 stranách, kdy 52 stran je samotný manifest a dalších 180 výkladový slovník a která obsahuje mimo jiné rejstřík osob a pojmů a poznámkový aparát.

Horňáček obviňuje Kalinu, že zamlčuje fakta – sám však manipuluje. Stránky Dělský potápěč označuje za „kulturní blog tuzemských sil“. Stránky studijní skupiny Dělský potápěč původně vznikly v roce 2007 jako soukromý blog a dodnes se neidentifikovaly s žádnou, Horňáčkem blíže nespecifikovanou „tuzemskou silou“ (od té doby mimochodem všechny „tuzemské síly“ umřely na souchotě.) Navíc francouzské hnutí Generace identity v roce 2007 ještě neexistovalo, tudíž k němu nikdo „nevzhlížel.“ Myšlenky francouzského identitárního hnutí se objevily až v roce 2013 v souvislosti s dílem Markuse Willingera *Generace identity*. Ale nač se obtěžovat s dohledáním základních faktů, že ano?

Dělský potápěč je studijní skupina, která není svázána s jakoukoli politickou organizací, jejím cílem je „podpořit a obrodit kritické myšlení Západu, návrat k ideové diskusi, svobodě ducha a nalezení cesty ze současné hluboké společensko-kulturní krize“ a „boj za svobodnou ideovou diskusi a odmítání manichejského, černobílého vnímání světa, ústícího v univerzalistickou netoleranci“, tedy nikoli ideologický komisariát. Tvrzení, že stránky jsou sbírkou bizarností a především antisemitských konspiračních teorií, je liché. Články na téma židovství rozhodně netvoří zásadní část publikovaných příspěvků (Horňáček zřejmě nechtěně přehlédl články Tariqa Aliho, George Monbiota, Johna Pilgera, Hakima Beye nebo dokonce Susan Sontagové), navíc jsou mnohdy z židovských zdrojů (například právě vzpomínaná „konspirační teorie“ o zastoupení Židů v pornografickém průmyslu z pera profesora Nathana Abramse, v současnosti působícího na Bangor University“). Což navíc příliš nekorresponduje

právě s Fayeho názory na židovskou otázku, které prezentoval ve své knize *Nová židovská otázka*, díky níž si nadělal mnoho nepřátel mezi „judeofobně orientovanou nacionalistickou pravici“ a tzv. revizionisty.

Další manipulací, nebo „hrubým zkreslením“, abych použil autorova slova, je tvrzení, že kniha není běžně k dostání. Pravda je taková, že například distribuční síť Kosmas titul do distribuce odmítla – i přesto, že si bere za distribuci lidových 55%, což pro malá nakladatelství není vůbec likvidační. Nehledě na tuto skutečnost se však našlo několik knihkupectví, které *Proč bojujeme* prodávají nebo prodávaly. Krom toho, co to je dnes „běžně k dostání“? Možnost objednat si knihu přes internet není běžná? Horňáček se snaží vyvolat dojem, že nejde o knihu, ale jakýsi „pamflet“ distribuovaný pod rouškou noci z ruky do ruky (snad romantické, ovšem nepravdivé) mezi „příslušníky pravicových subkultur“. Ne, Fayeho kniha skutečně není skinheadský zin.

K Horňáčkově nečekanému útoku na moji osobu. Jak poznamenal Alan Finkelraut: „Existuje typicky evropská forma politické korektnosti a ta spočívá v tom, vidět všude fašisty.“ Jean-Francois Revel k tomu dodává: „U zástupu pomlouvačných pisálků je to běžné, nakydat národní socialismus a revizionismus na každého, jehož vážnost chtějí pošpinit.“ Lidé se během času nějak vyvíjí, utváří. Málokdo se zasekne na totálně identické pozici po celý život. Fascinuje mě selektivní nálepkování fašismem nebo neonacismem na straně jedné, úporné mlčení ohledně komunistických a krajně levicových minulostí na straně druhé. Zatímco tzv. „neonacisté“ jsou (bez ohledu na to, co řekli nebo vykonali) stigmatizováni nadosmrti, levicoví „idealisté“ mají bílý šek na odpuštění a akceptaci systémem. Bude Horňáček podle jeho logiky označovat Pavla Kohouta za kovaného stalinistu nebo Petra Uhla za trockistu z dob Levé alternativy? Jsou lidé jako např. Martin Ander nebo Matěj Stropnický anarchisté? Je Jan Vrobel, který se vlastními slovy: „Účastnil dvou protiromských demonstrací, publikoval články na webu RadicalBoys Brux, působil na diskusním fóru hooligans.cz“ neonacista nebo „občanský aktivista a respektovaný názorový vůdce,“ jak ho servilně označila Zuzana Hronová v rozhovoru pro Aktuálně.cz?

Když Horňáček píše o tom, že kniha neposkytuje filosofický ani intelektuální přesah, zcela opomíjí mnohé Fayeho myšlenky, včetně definování řady zásadních pojmů, a raději mu podsouvá eklektismus, upozorňuje na publikování jeho článků časopisem pravicově smýšlejících homosexuálů *Gaie France* (smí podle Horňáčka být homosexuálové pouze liberální?) a jaksi škodolibě uvádí, že je u řady „reakčních aktivistů“ v neoblíbenosti. Co se homosexuality týče, autor si zřejmě „správného“ gaye představuje pouze jako účastníka gay pride a k tomu trousí latentně homofobní poznámky o „teplých epizodkách,“ „latentní homoerotice“... Být homosexuálem, tak Horňáčkově rozbije dílem hlavu...

Jak již dříve napsal Alain de Benoist (ne Benoiste, jak autor chybně uvedl): „Dbá se ale také, aby se na talent spisovatele, intelektuála nebo umělce nepohlíželo jinak, než se zřetelem k jeho – skutečným nebo domnělým – postojům, stejně jako v totalitních režimech, pro které byla shoda literárních, duchovních nebo uměleckých výtvorů se současnou ideologií odedávna měřítkem jejich hodnoty.“ Pokud tedy třeba i homosexuálové nedrží linii novodobé inkvizice, tak se okamžitě dehonestují. Což jen mimochodem dokazuje, že Horňáček a další

lexikální eugenikové používají homosexualitu pouze jako nástroj na protlačování své agendy a uznání plurality názorů (v tomto případě mezi homosexuály) nemají vůbec v programu.

Recenzent LN je mimochodem obviněn z toho, že čtenáře dostatečně neupozorňuje na to, kdo Faye je a na koho se svou knihou obrací. Je možné, že profesor Kalina na rozdíl od přispěvatelů novolevicového A2larmu nepovažuje za bezpodmínečně nutné vytyčovat hypotetickou cílovou skupinu čtenářů, natož ji vágně definovat jako výše zmiňované „krajně pravicové subkultury“ – ohledně Fayeho již v úvodu recenze uvádí, že jde o osobnost náležející k francouzské nové pravici. Jde prý o zásadní nedostatek recenze, ovšem Kalina upozorňuje, že se zaměřuje pouze na obecné teze a jejich porovnání se skutečností vzhledem k patnáctiletému odstupu od původního francouzského vydání.

V poslední části článku se Horňáček již nevěnuje knize samotné, ale evropskému identitárnímu hnutí. Píše o neumětelství a pseudofilosofickém tlachání, snaží se navodit zdání, že taktika a aktivity vychází pouze z détournementu (obrácení, změna významu symbolu, hesla atp.) a bez uzardění opomíjí řadu dalších aktivit identitárních organizací. Navíc, i jeho domovský A2larm.cz občas publikuje perly např. **I selfíčko z dovolené má politickou dimenzi**, blyštící se takovými klenoty jako např. „*V době stále silnějšího volání po nepolitické politice a v zemi, kde je vše politické stále ještě zdiskreditováno, však možná nejdůležitější poznatek zní, že všechno má svou politickou dimenzi. I selfie v bikinách doma před zrcadlem nebo fotka nedělního oběda.*“ Hluboký text, přesný opak identitářského neumětelství a pseudofilosofického tlachání!

Snahou o delegitimizaci identitářů (či snad delegitimizaci Alaina de Benoist v očích identitářů?) je evidentně i zmínění de Benoistova tvrzení, že „identitární myšlení je jen způsobem jak legitimovat nevědomost a strach z jiného“ z jím vydávané novopracvicové revue Krisis – tento výrok ovšem pochází z roku 2006, kdy ještě Génération Identitaire, která je v současnosti hlavní představitelkou identitářství ve Francii, neexistovala. I Alain de Benoist se v tomto směru názorově posunul, ale koho by to zajímalo... Horňáčka určitě ne. Hrušky jako jablka.

Faye nemluví o „nacionalistickém evropanství“, nýbrž o evropském nacionalismu, což by ovšem Horňáček věděl, kdyby si knihu přečetl (pochyby o tom vyvolává i chybně uvedený rok původního vydání, který zjevně pouze opsal z recenze v LN), většina evropských identitárních organizací pak už o nacionalismu pro dnešní mnohoznačnost tohoto termínu nemluví vůbec a vystačuje si s pojmem identitářství, které v sobě pozitivní prvky nacionalismu obsahuje.

Zmínku o identitářích zvolených za Národní Frontu do francouzských zastupitelstev („Pozvánka k prostřeným stolům se neodmítá.“) nemá cenu hlouběji rozebírat. Přesto, že autor píše o „specifických vztazích“ Génération Identitaire a FN, prvně jmenovaná organizace nepochybně volby jako takové a s napjatostí vztahů to zcela evidentně není tak horké, jak by si přál. Přesto je příznačným pokrytectvím, když kandidaturu identitářů kritizuje člověk, který pochází ze stejné ideové sféry jako Matějové Stropnický a Hollan nebo Martin Ander. A jak je známo, tito lidé pozvání k prostřeným stolům radikálně odmítli, sedli na kolo a odjeli meditoval na ekofarmy.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Když závěrem Horňáček tvrdí, že ústřední myšlenkou *Proč bojujeme* je reemigrace neevropského obyvatelstva (nikoli jen neevropských občanů) z Evropy do jejich domovin, jednak se dopouští značného zjednodušení, zadruhé už v podstatě utvrzuje domněnku, že knihu vůbec nečetl – ačkoli jsou v ní obsaženy podobné myšlenky, pojem reemigrace jako takový se v ní nevyskytuje, používá ho až současné identitární hnutí. Oproti tomu naprosto opomíjí teze autarkie, Evrosibiře či reconquisty, které by se daly považovat za ústřední motivy Fayeho díla.

Polopravdou je i tvrzení, že identitární aktivisté mluví o tom, že by každý měl zůstat tam, kde se narodil – ve své podstatě tolik proklínaný *ius soli*? Nechci křivdit, možná jde jen o špatnou formulaci, nicméně identitáři věří, že by se každý měl vrátit (či zůstat) tam, kam patří.

Psáno pro Délský potápěč.